

Arrest

nr. 342 072 van 2 maart 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. AHMED NUUR
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 oktober 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 oktober 2025 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 20.10.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : A. (..)

voornaam : H. (..)

geboortedatum : (..)1985

geboorteplaats : Oujda

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias: B. T. (..) °(..)1984, Marokkaan; A. A. (..) ° (..)2004, Algerijn; A. H. (..) °(..)1985, Marokkaan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van datum gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.09.2025 en van 11.09.2025 die hem betekend werden. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij op 14.11.2016 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Frankrijk. Dit VIB werd op 24.11.2017 geweigerd door de Franse autoriteiten, beslissing die op 11.05.2018 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene keerde echter niet terug naar Marokko maar kwam naar België waar hij in de periode tussen 01.12.2020 en 20.10.2025 maar liefst 15 keer door verschillende politiezones werd aangehouden wegens illegaal verblijf. Hij maakte daarbij gebruik van verschillende aliases (B. T. (...) °(..)1984, Marokkaan; A. A. (...) ° (...)2004, Algerijn; A. H. (...) °(..)1985, Marokkaan).

Betrokkene diende in België echter nooit enige procedure in om zijn verblijf te regulariseren. Op 05.09.2025 en op 11.09.2025 werden aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd bij de betekening van deze bevelen gewezen op de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer en op zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, maar heeft daar niet aan voldaan. Zodoende verleent hij geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980.

Tussen 2023 en 2025 werden ten laste van betrokkene reeds pv's opgesteld wegens opzettelijke slagen verwondingen, drugsbezit, diefstal, bedreiging en diefstal. Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende broer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden, aliases te gebruiken en gedurende vele jaren illegaal op het grondgebied te verblijven zonder te trachten zijn verblijf te regulariseren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet in wat als een enig middel kan worden beschouwd het volgende uiteen in het verzoekschrift:

"B) MIDDELEN

SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN; SCHENDING VAN ARTIKEL 62 en 74/11 VAN DE VREEMDELINGENWET;

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr.

28.599, punt 2.4).

De raadsman van verzoeker kon het administratief dossier niet bemachtigen en kan zich bijgevolg enkel baseren op de bestreden beslissing, die thans uiterst summier is.

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod op gebrekkige wijze gemotiveerd. Men hanteert een exacte kopie van de motivering van de bijlage 13septies, doch motiveert niet waarom er een inreisverbod, moet worden afgeleverd. (STUK 4)

Als enige motivatie werd het illegaal verblijf van verzoeker opgegeven. De motivering om een inreisverbod op te leggen is op zijn minst lichtzinnig te noemen.

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich een kopie van de motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt.

De motivering in de bestreden beslissing, een gebrekkige motivering, kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod werd opgelegd. Gelet op de feitelijkheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

7.

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een duur van 3 jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een duur van 3 jaar heeft opgelegd, zonder evenwel een afdoende onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en betreft een exacte kopie van de reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd; en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*midde*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel schendt. Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “*afdoende*” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven en omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Verder worden de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van drie jaar *in casu* proportioneel is.

De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Anders dan wat zij voorhoudt kan ook geenszins blijken dat de gegeven motivering *“uiterst summier is”*. Het loutere gegeven voorts dat de motivering inzake de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij gelijkluidend is met de motivering gehanteerd in de bijlage 13septies waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat maakt niet dat uit de gegeven motivering van het inreisverbod niet blijkt waarom de verwerende partij kiest voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. De loutere omstandigheid dat een aantal feitelijke overwegingen in beide beslissingen gemeenschappelijk zijn, leidt niet tot de conclusie dat het inreisverbod niet (afdoende) formeel gemotiveerd is.

Verzoekende partij heeft aldus kennis kunnen nemen van de motieven in rechte en in feite en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat haar advocaat *“het administratief dossier niet (kon) bemachtigen en (...) zich bijgevolg enkel (kan) baseren op de bestreden beslissing”* wijst de Raad er nog op dat zij overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage heeft maar dat dit een passieve openbaarheid op verzoek betreft gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoekende partij en haar raadsman mochten ook, conform artikel 32 van de Grondwet het administratief dossier inkijken op de zetel van de dienst Vreemdelingenzaken en kennis nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. Verzoekende partij draagt zelf de verantwoordelijkheid voor de organisatie van haar verdediging en het komt haar toe om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een raadsman naar keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde inzage van het administratief dossier op de zetel van de dienst Vreemdelingenzaken te bekomen. Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat verzoekende partij of haar advocaat geen toegang zouden hebben verkregen tot het administratief dossier en geen gebruik konden maken van het inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Verzoekende partij betwist geenszins dat haar op 20 oktober 2025 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Het beroep tegen voormelde beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 342 071 van 2 maart 2026. Evenmin betwist verzoekende partij dat zij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 5 september 2025 en 11 september 2025 niet heeft uitgevoerd. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, wordt niet als *“enige motivatie (...) het illegaal verblijf (...) opgegeven”* maar wordt door de verwerende partij geheel conform zowel 1° als 2° van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd. Met haar betoog dat de motivering om een inreisverbod op te leggen *“op zijn minst lichtzinnig te noemen is”* doet verzoekende partij van niet meer blijken dan een persoonlijke appreciatie die geenszins vermag afbreuk te doen aan de pertinente motieven op grond waarvan haar een inreisverbod werd opgelegd.

Conform artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt *“De duur van het inreisverbod (...) vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”*

In casu blijkt uit de omstandige motivering ter zake dat de verwerende partij alle relevante gegevens dienaangaande in ogenschouw heeft genomen. Zo stelt de verwerende partij vast dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoekende partij in Frankrijk had ingediend op 24 november 2017 door de Franse autoriteiten geweigerd werd doch dat zij ondanks de betekening op 11 mei 2018 van deze beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten ervoor koos niet terug te keren naar Marokko maar naar België kwam waar zij in de periode van december 2020 tot oktober 2025 maar liefst vijftien keer door verschillende politiezones werd aangehouden wegens illegaal verblijf en waarbij blijkt dat zij zich bediende van verschillende aliassen. De verwerende partij stelt verder vast dat verzoekende partij nooit enige procedure in België opstartte om haar verblijf te regulariseren en zij ook verzaakte aan haar medewerkingsplicht in het kader van vrijwillige terugkeer. Tevens wordt vastgesteld dat ten laste van verzoekende partij in de periode tussen 2023 en 2025 verschillende pv's werden opgesteld wegens diverse strafbare feiten en oordeelt de verwerende partij dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verwerende partij stelt verder vast dat er geen gegevens voorhanden zijn die een schending zouden opleveren van de artikelen 3 en 8 EVRM zodat, gelet op de feitelijke gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde zij oordeelt dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar *in casu* gepast is.

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij een inreisverbod voor drie jaar oplegt zonder afdoend onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij. De Raad herhaalt dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval.

Evenmin kan verzoekende partij, gelet op deze motieven, worden bijgetreden waar zij laat gelden dat “*op quasi automatische wijze*” wordt gekozen voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Verder moet de verwerende partij ook niet motiveren waarom zij geen andere duur oplegt. Zij moet enkel motiveren waarom zij voor een bepaalde duur kiest, rekening houdend met de specifieke elementen van het geval, hetgeen zij *in casu* gedaan heeft.

Voorts ziet de Raad niet in – en verzoekende partij licht niet toe – waarom het feit dat verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, aliassen te gebruiken en gedurende vele jaren op illegale wijze in België te verblijven zonder te trachten haar verblijf te regulariseren in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, in rekening genomen de hierboven aangehaalde specifieke omstandigheden van het geval, een inreisverbod met een duur van drie jaar niet zouden rechtvaardigen. Verzoekende partij toont niet aan dat het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar *in casu* kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER